

gyldigt. Jeg vil sige, at jeg er tilbøjelig til at gaa ind paa et Forslag, hvorefter disse Mænd ikke skulle have disse Penge; men naar et saadant Lovforslag senere kommer for her, da have vi slet ikke foregribet Sagens Afgjørelse ved vor Afstemning her. Hvis vi senere vedtage det ærede Medlems Forslag eller et lignende Forslag som et særligt Lovforslag, da er det en Selvsølge, at det, der da vedtages og bliver til Lov, vil blive gjældende, uanset hvad der her bliver vedtaget paa Finantsloven, saa der træffes her ikke den mindste Realitetsafgjørelse. Ministeren gjør ved det, han her har foreslaet, hvad han som loyal Mand maa gjøre, efter at Dommen er falden, og Realiteten foreligger fuldstændig fri til Afgjørelse, naar senere det særegne Lovforslag, som det ærede Medlem har indbragt, kommer for. Det er i det Mindste min Opfattelse af denne Sag, og jeg ser ikke engang, at en anden Opfattelse er mulig. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa Dommens Rigtighed og de andre Ting, der ere bragte frem. — Det, der gjorde, at jeg allerede paa dette Stadium af Forhandlingerne bad om Ordet, var de stærke Uttringer, som den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde, gjældende med Hensyn til to Punkter, nemlig de to Spørgsmaal om disse Anmærkninger, der ere satte ind, og ved hvilke det afgjøres, hvorvidt Børnene ved de lærde Skoler og ved Sore skulle have fast Ansættelse eller ikke, og dels de nærmere Betingelser for den lille Bevilling til Hjørring Realskole. Det ærede Medlem undrede sig over den Opfattelse, jeg gjorde gjældende med Hensyn til disse Anmærkninger, og over, at jeg tillod mig at bruge den Slags Uttringer som, at det var en resultatløs Forhandling, der førtes derom. Der er ganske vist der nogen Forskjel mellem det ærede Medlems Opfattelse og min. Han havde Ret, naar han sagde, at der i vor Grundopfattelse af de Forhold, som berøres af disse Anmærkninger, vistnok ikke er saa megen Forskjel, men derimod er der en meget betydelig Afstillelse mellem vore Meninger i Henseende til den praktiske Fremgangsmaade, som det ærede Medlem mener, og som jeg mener bør følges. Det ærede Medlem

vil have lagt Mærke til, at jeg oftere før, baade naar jeg har haft Leilighed til at gjøre det som Ordfører og ogsaa ellers, har saa stærkt, jeg kunde, misbilliget alle de Forslag, som vi vedtage her, og som vi, det vide vi Alle, senere komme til at tage tilbage igjen. Det forekommer mig altid at være en urigtig Fremgangsmaade at vedtage saadanne Forslag og det en Fremgangsmaade, som hverken er stemmende med Tingets Værdighed og heller ikke i og for sig er forstandig eller rigtig fra noget som helst Standpunkt, heller ikke fra det Partis Standpunkt, som særlig anvender den. Det ærede Medlem veed jo ligesaa godt som jeg, at hver Gang vi nu saaledes have vedtaget saadanne Anmærkninger, og de ere komne over til det andet Thing, saa ere de blevne udtagne der, og Sagen bleven sendt tilbage til os igjen, og selv om vi fra Først af ikke vilde gaa ind paa at tage dem tilbage, saa er dog Resultatet blevet, at vi have maattet gjøre det (Modsigelse). I det mindste medens jeg har siddet i Rigsdagen, har det været Tilfældet, og da havde det dog vistnok været rigtigt slet ikke at anvende denne Fremgangsmaade. Thi selv om jeg vilde slutte mig til den Opfattelse, at det var fuldkomment besøiet at indsætte saadanne Anmærkninger, saa er det dog vist ikke rigtigt at rejse den Slags konstitutionelle Spørgsmaal i Sager, hvis Afgjørelse i og for sig ikke have nogen gennemgribende Betydning, og derved fremkalde en Konflikt mellem Folkething og Landsting, og allermindst er det rigtigt, naar vi vide i Forveien, hvorledes denne vil ende. Men dertil kommer som det Andet eller som det Tredie, at den Sag, hvorom der her er Tale, sikkert ikke har den fjerneste Realitetsbetydning efter de Oplysninger, Ministeren har givet, og er det saa rigtigt at holde paa en Anmærkning, hvis Resultat vi i Genhold til Erfaringen — thi jeg holder mig her til Erfaringen og ikke til nogen Doktrin og Theori — kjende saa godt i Forveien? — Saa er der den lille Hjørringske Skolelov, som Mindretallet gjerne vilde skrive os i Finantsloven. Og saa der har det ærede Medlem fuldkomment Ret i, at der til Syvende og Sidst ikke vilde blive nogen stor Meningsforskjel om det paagjældende